

Анотація

Кратюк О. П. Адміністративно-правові засади управління сертифікацією плавскладу риболовних суден в Україні. — Стаття.

У статті проаналізовано повноваження центральних органів виконавчої влади у сфері управління сертифікацією плавскладу риболовних суден в Україні. Здійснено розподіл діючого українського законодавства щодо регулювання рибальства за групами. Дійдено висновку про наявність певних зауважень до нормотворчої техніки нормативно-правових актів, якими врегульовано функції Мінагрополітики України та Держрибагентства України у сфері сертифікації плавскладу риболовних суден.

Ключові слова: сертифікація, повноваження, риболовні судна, персонал риболовних суден, плавсклад, управління.

Аннотация

Кратюк О. П. Административно-правовые основы управления сертификацией плавсостава рыболовных судов в Украине. — Статья.

В статье проанализированы полномочия центральных органов исполнительной власти в сфере управления сертификацией плавсостава рыболовных судов в Украине. Проведено разделение действующего украинского законодательства в сфере регулирования рыболовства по группам. Автор пришел к выводу о наличии некоторых замечаний к нормотворческой технике нормативно-правовых актов, регулирующих функции Минагрополитики Украины и Госрыбагентства Украины в сфере сертификации плавсостава рыболовных судов.

Ключевые слова: сертификация, полномочия, рыболовные суда, персонал рыболовных судов, плавсостав, управление.

Summary

Kratyuk O. P. Administrative bases of fishing vessels' personal certification in Ukraine. — Article.

In the article the powers of central organs of executive power of the certification of crew of fishing vessels in Ukraine and fixes functions of the Ministry of Agrarian Policy of Ukraine and the Ukrainian State Fish Agency. The author separates the Ukrainian legislation in the field of fishing vessels' personal certification on groups. The author regards that there are some defects in the legislation of fishing vessels' personal certification in Ukraine.

Keywords: certification, credentials, fishing boats, fishing vessels personnel, seafarers, management.

УДК 35.082

І. І. Задоя

ОБМЕЖЕННЯ, ПОВ'ЯЗАНІ З ПРИЙНЯТТЯМ НА ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ: ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ

Становлення України як демократичної, правової, соціальної держави з соціально орієнтованою ринковою економікою, її європейська інтеграція передбачають формування та розвиток висококваліфікованого корпусу державних службовців. Адже завдяки саме цьому інституту держава має змогу фактично втілювати в життя завдання, що стоять перед нею.

Процес формування висококваліфікованого корпусу державних службовців розпочинається на стадії добору працівників і багато в чому залежить від тих вимог та обмежень, які пред'являються до претендентів. Саме тому добирати

осіб на державну службу необхідно таким чином, щоб уникнути прийняття на службу непідготовлених осіб, а також осіб, які за своїми особистими якостями, відсутністю відповідної кваліфікації та професійної підготовки не зможуть забезпечити виконання функцій держави та незалежне виконання посадових повноважень. Щоб уникнути такої ситуації та виключити можливі зловживання своїм посадовим становищем, необхідно перевіряти наявність або відсутність обмежень, пов'язаних з прийняттям на державну службу. У зв'язку з цим питання, пов'язані з обмеженнями при прийнятті на державну службу, набувають важливого значення.

Особливості проходження державної служби розглядалися в працях Л. Р. Білої-Тіунової, С. В. Ківалова, В. М. Манохіна, О. Ф. Ноздрачова, О. Ю. Оболенського, О. В. Оболонського, Ю. М. Старилова та інших вчених, але питанням щодо обмежень при прийнятті на державну службу і сьогодні приділяється недостатньо уваги.

Мета цього дослідження полягає у розкритті сутності обмежень, пов'язаних з прийняттям на державну службу, з'ясуванні невирішених в цій сфері питань та наданні пропозицій щодо їх вирішення.

Згідно з ч. 2 ст. 38 Конституції України [1] та ст. 4 Закону України «Про державну службу» [2] всім громадянам України надано рівне право доступу до державної служби. Але одночасно з цим Закон України «Про державну службу» передбачає коло обмежень, пов'язаних з прийняттям на державну службу.

Як зазначає Ю. М. Старілов: «Окрім прав та основних обов'язків державні службовці, вступаючи на державну службу, добровільно приймають і низку встановлених законодавством обмежень і заборон. Правообмеження для державних службовців зумовлені специфікою виконуваних державних функцій і службових повноважень» [3, 335]. Головна мета таких обмежень — забезпечити ефективне функціонування державної служби й установити правові перешкоди можливим зловживанням державних службовців своїми посадовими повноваженнями й належну реалізацію їх прав та свобод, закріплених в Конституції [4, 21].

Законодавством про прийняття на державну службу завжди передбачалися певні обмеження для тих, кого приймають на державну службу. Мета цих обмежень — захистити державну службу від осіб, які не здатні через особисті якості забезпечити соціальну, професійну, етичну чистоту корпусу державних службовців.

У числі обмежень під час вступу на державну службу законодавство може встановлювати обмеження політичного, національного характеру, залежність від місця проживання і тому подібне. Немало обмежень може застосовуватися і неофіційно, тобто без посилання на закон. Наприклад, у СРСР не було правової норми про обмеження прийому на державну службу осіб, які не є членами КПРС, хоча цього обмеження неухильно дотримувалися відносно служби в органах державної влади [5, 149].

Оскільки державні службовці — це суб'єкти, які наділяються владними повноваженнями, то при прийнятті на державну службу встановлюються не

лише специфічні вимоги, а й обмеження. Відповідно до ст. 12 Закону України «Про державну службу» не можуть бути обраними або призначеними на посаду в державному органі та його апараті особи, які: 1) визнані у встановленому порядку недієздатними; 2) мають судимість, що є несумісною із зайняттям посади; 3) у разі прийняття на службу будуть безпосередньо підпорядковані або підлеглі особам, які є їх близькими родичами чи свояками; 4) в інших випадках, встановлених законами України [2].

Тобто, зазначений ст. 12 Закону України «Про державну службу» перелік обмежень не є вичерпним, і ці обмеження можуть бути передбачені й іншими нормативно-правовими актами, що прямо і вказано в ст. 12 цього закону.

Перше обмеження — це те, що на державну службу не можуть бути прийняті особи, визнані у встановленому порядку недієздатними. Таке обмеження пов'язане зі специфікою державної служби, зі значними повноваженнями державних службовців у прийнятті управлінських рішень, а також у зв'язку з тим, що неадекватність дій державного службовця може призвести до значних матеріальних збитків, до людських жертв, інших важких за наслідками результатів [6, 272].

Виходячи з положень ч. 1 ст. 30 та ч. 1 ст. 39 Цивільного кодексу України (далі — ЦК України), можна визначити, що недієздатна фізична особа — це особа, яка внаслідок хронічного, стійкого психічного розладу не здатна усвідомлювати значення своїх дій та (або) не може керувати ними [7]. Визнання фізичної особи недієздатною відповідно до ч. 1 ст. 39 ЦК України проводиться в судовому порядку.

На перший погляд, описане положення є цілком нормальним. Але особу можна визнати не лише недієздатною, а й обмежено дієздатною, як це передбачено ст. 36 ЦК України. І, виходячи з положень ст. 12 Закону України «Про державну службу», теоретично можливою є ситуація, коли на посаду державного службовця буде призначено особу, яка є обмежено дієздатною.

Якщо звернутися до ст. 36 ЦК України, то ми побачимо, що обмеження цивільної дієздатності фізичної особи можливе, якщо вона страждає на психічний розлад, який істотно впливає на її здатність усвідомлювати значення своїх дій та (або) керувати ними або якщо вона зловживає спиртними напоями, наркотичними засобами, токсичними речовинами тощо і ставить себе чи свою сім'ю, а також інших осіб, яких вона за законом зобов'язана утримувати, у скрутне матеріальне становище [7].

Недопустимо, щоб особа, яка страждає на психічні розлади, такі як, наприклад, шизофренія, марення [8], або зловживає спиртними напоями, наркотичними засобами, такими як героїн, кокаїн, опій [9], чи токсичними речовинами, займала посаду на державній службі та виконувала розпорядчі функції.

На відміну від України в Російській Федерації це питання більш повно і чітко врегульовано. Так, у ст. 16 Федерального закону від 27 липня 2004 року № 79-ФЗ «Про державну цивільну службу Російської Федерації» зазначається, що громадянин не може бути прийнятий на цивільну службу у разі

визнання його недієздатним або обмежено дієздатним рішенням суду, яке набрало законної сили [10].

Пропонуємо доповнити ст. 12 Закону України «Про державну службу» вимогою, що не можуть бути обраними або призначеними на посаду в державному органі та його апараті особи, визнані у встановленому порядку обмежено дієздатними або недієздатними.

Наступним обмеженням під час прийняття на державну службу є судимість, що є несумісною із зайняттям посади. Такий вид покарання як позбавлення права обіймати певні посади (ст. 55 Кримінального кодексу України) призначається у випадку, коли вчинення злочину було пов'язане зі службовим становищем підсудного. Призначаючи цей вид покарання суд у вирокі має чітко зазначити конкретні посади (до речі, Кримінальний кодекс України не обмежує коло цих посад), які позбавляється права обіймати засуджений, та строки, на які він позбавляється цього права (від 2 до 5 років — як основне покарання, від 1 до 3 років — додаткове). Особа позбавляється такого права з дня набрання вироком суду законної сили та є судимою.

Загальноправові наслідки судимості полягають у різноманітних обмеженнях, які встановлюються законом щодо осіб, котрі мають непогашену або не зняту судимість. Зокрема, заборона обіймати певні посади [11, 150–151, 201, 203].

Судимість виникає з дня набрання обвинувальним вироком законної сили і припиняється шляхом погашення, зняття судом або актом помилування. Припинення судимості анулює всі кримінально-правові та загальноправові наслідки засудження та призначення покарання. Особа, судимість якої погашена або знята, вважається такою, яка раніше злочин не вчиняла і покарання не відбувала. Вона не зобов'язана будь-де вказувати про вчинення нею в минулому злочину та призначення за нього покарання, не повинна відчувати жодних негативних наслідків колишньої судимості. Врахування погашеної або знятої судимості при вирішенні будь-яких питань, у т.ч. й при характеристиці особи, суперечить самій суті інституту припинення судимості і є неприпустимим.

Найбільш типовим і поширеним способом припинення судимості є її погашення. Відносно певних категорій засуджених судимість погашається одразу після відбуття особою покарання. До таких видів покарання і належить позбавлення права обіймати певні посади [11, 207–208]. У зв'язку з цим можна констатувати, що приймати осіб на посади державних службовців можна одразу ж після відбуття покарання.

Наступним обмеженням під час прийняття на державну службу є той факт, що особи у разі прийняття на службу будуть безпосередньо підпорядковані або підлеглі особам, які є їхніми близькими родичами чи свояками.

Пункт 3 ст. 12 Закону України «Про державну службу» передбачає обмеження можливості прийняття на державну службу за наявності двох взаємопов'язаних умов: а) наявність близьких родинних зв'язків чи свояцтва; б) безпосередня підпорядкованість близьких родичів або свояків.

Таке обмеження спільної роботи близьких родичів або свояків, пов'язане з безпосереднім підпорядкуванням, використовується при заміщенні посад не

тільки на державній службі, а й на звичайних підприємствах, в установах і організаціях. Але на відміну від державної служби, де воно є обов'язковим, на підприємствах, в установах і організаціях воно може запроваджуватись за бажанням власника. Так, ст. 25-1 Кодексу законів про працю України передбачає, що власник має право запроваджувати обмеження щодо спільної роботи на одному і тому ж підприємстві, в установі, організації осіб, які є близькими родичами чи свояками (батьки, подружжя, брати, сестри, діти, а також батьки, брати, сестри і діти подружжя), якщо у зв'язку з виконанням трудових обов'язків вони безпосередньо підпорядковані або підконтрольні один одному [13].

Поняття близьких родичів дається у сімейному законодавстві, згідно з яким близькими родичами є: батьки, подружжя, діти, рідні брати і сестри дід, баба, онуки. Аналогічний перелік осіб, які відносяться до близьких родичів, міститься у ст. 32 Кримінально-процесуального кодексу України: «Близькі родичі — батьки, дружина, чоловік, діти, рідні брати і сестри, дід, баба, внуки» [14].

У Законі України «Про засади запобігання і протидії корупції», дія якого поширюється і на державних службовців, проводиться розподіл близьких осіб на членів сім'ї та близьких осіб, дається визначення цих термінів і визначається, що члени сім'ї — це особи, які перебувають у шлюбі, їхні діти, особи, які перебувають під опікою і піклуванням, інші особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки, у тому числі особи, які спільно проживають, але не перебувають у шлюбі; близькими особами є подружжя, діти, батьки, рідні брати і сестри, дід, баба, онуки, усиновлювачі, усиновлені, а також інші особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом і мають взаємні права та обов'язки [15].

У чинному законодавстві не дається визначення поняття «своєків», але в теорії сімейного права використовується поняття «своєцтво», під яким прийнято розуміти відносини між родичем одного з подружжя і другим з подружжя, а також між родичами кожного з подружжя. При цьому своєцтво поділяється на дві категорії: до першої належать відносини, що складаються між чоловіком (зятем) і тещею, дружиною і свекрухою, між вітчимою і пасинком (мачухою і падчеркою) та ін.; до другої — відносини, що складаються між братом жінки і братом чоловіка, матір'ю дружини і матір'ю чоловіка та ін. Таким чином, своєцтво не ґрунтується ані на походженні, ані на кривному спорідненні [16, 178].

Другою необхідною умовою обмеження є безпосередня підпорядкованість близьких родичів або своєків.

У ст. 1 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» визначено, що безпосереднє підпорядкування — це відносини прямої організаційної або правової залежності підлеглої особи від її керівника, в тому числі через вирішення (участь у вирішенні) питань прийняття на роботу, звільнення з роботи, застосування заохочень, дисциплінарних стягнень, надання вказівок, доручень, контролю за їх виконанням.

У ст. ст. 4, 9 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції» також чітко перелічено осіб, які не можуть мати у безпосередньому підпоряд-

куванні близьких їм осіб або бути безпосередньо підпорядкованими у зв'язку з виконанням повноважень близьким їм особам. До таких осіб відносяться і державні службовці [15].

На наш погляд, обмеження щодо прийняття на державну службу осіб, які будуть безпосередньо підпорядковані або підлеглі особам, які є їхніми близькими родичами чи свояками, є цілком обґрунтованим. Встановлення такого правового обмеження спрямоване на попередження можливих зловживань та виключення необ'єктивності посадової особи при прийнятті організаційних чи правових рішень відносно свого підлеглого і забезпечує цілковиту об'єктивність керівника при вирішенні питань про надання позачергової відпустки, непритягнення особи до дисциплінарної відповідальності у разі невиконання чи неналежного виконання службових обов'язків тощо. На нашу думку, законодавцю необхідно визначитися із категоріями і назвами цих осіб: чи вживаємо «близькі родичі», «свояки», чи «близькі особи».

Варто зазначити, що не лише в Україні існують обмеження про спільну роботу на державній службі близьких родичів. Так, у Китайській Народній Республіці, якщо претендент є чоловіком чи дружиною державного службовця або у стосунках кровної спорідненості по прямій лінії, по боковій лінії в межах трьох поколінь і стосунках близької спорідненості по лінії родичів чоловіка і дружини державного службовця, то він не може в одній і тій же установі обіймати посади, що перебувають у підпорядкуванні одна до іншої. Зазвичай не можна призначати державних службовців на керівні посади в місцевих народних урядах, якщо вони родом з цієї місцевості. Проте винятком є державні службовці місцевих народних урядів районів національної автономії [17, 296].

Пункт 5 ч. 1 ст. 16 Федерального закону «Про державну цивільну службу Російської Федерації» також передбачає, що громадянин не може бути прийнятий на цивільну службу у разі, якщо він близький родич чи свояк (батьки, подружжя, діти, брати, сестри, а також брати, сестри, батьки і діти подружжя) з цивільним службовцем, коли заміщення посади цивільної служби пов'язане з безпосередньою підпорядкованістю або підконтрольністю одного з них іншому [10].

Охарактеризований перелік обмежень під час прийняття на державну службу не є вичерпним, про що прямо зазначається у ст. 12 Закону України «Про державну службу»: «...в інших випадках, встановлених законами України». Відповідно до чинного законодавства, що регламентує окремі види державної служби, передбачаються й інші обмеження при прийнятті на державну службу. Так, не можуть бути прийняті на посаду службовця до органів державної податкової служби особи, яких було засуджено за вчинення корисливих злочинів (ч. 3 ст. 15 Закону України «Про державну податкову службу в Україні») [18]. На відміну від обмежень, пов'язаних з судимістю, що передбачені Законом України «Про державну службу», мова йде не про судимість, як явище тимчасове, а про сам факт засудження, який має постійний характер. Водночас важливим є й те, що обмеження передбачає вчинення не будь-якого злочину, а тільки корисливого злочину.

У деяких законах висувається таке обмеження як відсутність судимості за вчинення умисного злочину. Так, наприклад, у Законі України «Про місцеві державні адміністрації» зазначено, що не можуть бути призначені на посади в місцеві державні адміністрації особи, які мають судимість за вчинення умисного злочину, якщо ця судимість не погашена або не знята у встановленому законом порядку [19]. В цьому випадку мова йде про наявність у претендента судимості на момент вступу на державну службу.

Ще одним законодавчим обмеженням при вступі на державну службу є відмова особи від проходження допуску до відомостей, які становлять державну або іншу таємницю, що охороняється законом.

Відмова особи від проходження процедури оформлення допуску до відомостей, які становлять державну або іншу таємницю, що охороняється законом, може служити правомірною підставою для відмови у прийомі на державну службу за умови, якщо виконання посадових обов'язків за посадою, на яку претендує громадянин, пов'язано з використанням таких відомостей. Якщо ж виконання обов'язків не передбачає використання таких відомостей, то вимога буде неправомірною, а відмова у прийомі на державну службу на цій підставі незаконною.

Вважаємо таку вимогу цілком обґрунтованою, оскільки розголошення інформації, що становить державну таємницю, може завдати шкоди національній безпеці України. У зв'язку з цим Законом України «Про державну таємницю» передбачено спеціальний порядок та форми допуску громадян до державної таємниці в залежності від ступеня секретності інформації [20].

Отже, на підставі аналізу зарубіжного досвіду регулювання обмежень при прийнятті на державну службу, враховуючи виявлені прогалини у вітчизняному законодавстві, пропонуємо викласти ст. 12 Закону України «Про державну службу» в такій редакції: «Не можуть бути прийняті на державну службу особи, які: 1) визнані рішенням суду, що набрало законної сили, недієздатними або обмежено дієздатними; 2) мають не зняту або не погашену судимість; 3) притягалися до адміністративної, цивільно-правової або дисциплінарної відповідальності за вчинення корупційного правопорушення протягом року з дня притягнення до такої відповідальності; 4) у разі прийняття на службу будуть безпосередньо підпорядковані або підлеглі особам, які є їх близькими родичами або свояками (батьки, подружжя, діти, брати, сестри, а також брати, сестри, батьки і діти подружжя); 5) відмовились від проходження процедури оформлення допуску до відомостей, які становлять державну або іншу таємницю, що охороняється законом, якщо виконання посадових обов'язків пов'язане з допуском до таких відомостей та їх використанням; 6) мають захворювання, які перешкоджають вступу на державну службу, підтверджені висновком медичної установи; 7) подали підроблені документи або свідомо неправдиві відомості; 8) є членами політичної партії, фізичними особами-підприємцями, учасниками (засновниками) суб'єктів господарської діяльності — юридичних осіб будь-якої організаційно-правової форми; 9) в інших випадках, встановлених законами України».

Таким чином, розкриття сутності та аналізу передбачених національним законодавством обмежень, пов'язаних з прийняттям на державну службу, переконують у тому, що встановлення цих обмежень дійсно виправдане, оскільки вони попереджають можливі зловживання посадових осіб. А вдосконалення законодавства в цій сфері є необхідним та актуальним.

Література

1. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 141.
2. Про державну службу : Закон України від 16 груд. 1993 р. № 3723-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1993. — № 52. — Ст. 490.
3. Стариков Ю. Н. Службное право : учебник / Ю. Н. Стариков. — М. : БЕК, 1966. — 698 с.
4. Ноздрачев А. Правоограничения государственных служащих в России // Право и экономика. — 1995. — № 15. — С. 21–25.
5. Манохин В. М. Служба и служащий в Российской Федерации: правовое регулирование / В. М. Манохин. — М. : Юристъ, 1997. — 296 с.
6. Оболенський О. Ю. Державна служба : підручник / О. Ю. Оболенський. — К. : КНЕУ, 2006. — 472 с.
7. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. — 2003 — № 40–44. — Ст. 356.
8. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
9. Перелік наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів : затв. постановою Кабінету Міністрів України від 6 трав. 2000 р. № 770 // Офіційний вісник України. — 2000. — № 19. — С. 91. — Ст. 789.
10. Про государственную гражданскую службу Российской Федерации : Федеральный закон от 27 июля 2004 г. № 79-ФЗ [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://duma.consultant.ru/page.aspx?793247>.
11. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України від 5 квітня 2001 року / за ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. — К. : Канон : А.С.К., 2001. — 1104 с.
12. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року № 2341-III // Відомості Верховної Ради України. — 2001. — № 25–26. — Ст. 131.
13. Кодекс законів про працю України від 10 грудня 1971 року // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1971. — Дод. до № 50. — Ст. 375.
14. Кримінально-процесуальний кодекс України від 28 грудня 1960 року № 1001-05 // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1961. — № 2. — Ст. 15.
15. Про засади запобігання і протидії корупції : Закон України від 7 квіт. 2011 р. № 3206-VI // Голос України. — 2011. — № 107.
16. Ківалов С. В. Публічна служба в Україні : підручник / С. В. Ківалов, Л. Р. Біла-Тіунова. — О. : Фенікс, 2009. — 688 с.
17. Государственная служба (комплексный подход) : учеб. пособие / отв. ред. А. В. Оболонский. — 2-е изд. — М. : Дело, 2000. — 440 с.
18. Про державну податкову службу в Україні : Закон України від 4 руд. 1990 р. № 509-XII // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1991. — № 6. — Ст. 37.
19. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 9 квіт. 1999 р. № 586-XIV // Відомості Верховної Ради України. — 1999. — № 20–21. — Ст. 190.
20. Про державну таємницю : Закон України від 21 січ. 1994 р. № 3855-XII // Відомості Верховної Ради України. — 1994. — № 16. — Ст. 93.

Анотація

Задоя І. І. Обмеження, пов'язані з прийняттям на державну службу: теоретико-правовий аналіз. — Стаття.

У статті охарактеризовані та проаналізовані передбачені законодавством України обмеження, пов'язані з прийняттям на державну службу. Шляхом проведення аналізу зарубіжного досвіду регулювання цього питання та з метою ліквідації прогалини вітчизняного законодавства запропонована нова редакція ст. 12 Закону України «Про державну службу».

Ключові слова: державна служба, державні службовці, прийняття на державну службу, обмеження, пов'язані з прийняттям на державну службу.

Анотація

Задоя И. И. Ограничения, связанные с принятием на государственную службу: теоретико-правовой анализ. — Статья.

В статье охарактеризованы и проанализированы предусмотренные законодательством Украины ограничения, связанные с принятием на государственную службу. Путем проведения анализа зарубежного опыта регулирования этого вопроса и с целью ликвидации пробелов отечественного законодательства предложена новая редакция ст. 12 Закона Украины «О государственной службе».

Ключевые слова: государственная служба, государственные служащие, принятие на государственную службу, ограничения, связанные с принятием на государственную службу.

Summary

Zadoya I. I. Limitations associated with the adoption of the civil service: theoretical and legal analysis. — Article.

The article described and analyzed under the legislation of Ukraine limitations associated with the adoption of the civil service. By way of analyzing the international experience of regulation of this issue and to eliminate the gaps of national legislation, the proposed new wording of Art. 12 of the Law of Ukraine «On Civil Service».

Keywords: civil service, civil servants, the civil service restrictions associated with the adoption of the civil service.

УДК 342.925:347.956

Ю. Л. Шеренін

ПРО СТРУКТУРУ АПЕЛЯЦІЙНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В СУДОВОМУ АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Постановка проблеми. Перевірка законності і обґрунтованості судових рішень, прийнятих адміністративними судами першої інстанції, здійснюється апеляційним адміністративним судом у формі апеляційного провадження. Така перевірка здійснюється на основі матеріалів, наявних у справі, а також додатково наведених особами, які беруть участь у справі на засадах принципів судового адміністративного процесу: розгляд справи у відкритому судовому засіданні, за винятком випадків, передбачених законом; особи, які беруть участь у справі, мають право знати про час і місце проведення судового засідання і брати участь у ньому, виступати у процесі рідною мовою, вести справу особисто або через представника, надавати пояснення по скарзі, заявляти клопотання, заперечення, представляти нові докази та ін. Суддя апеляційного суду, розглядаючи справу у порядку апеляції, має право встановлювати нові факти, досліджувати нові докази [1, 34].

Реалізація апеляційним судом свого процесуального статусу пов'язана фактично із додатковими гарантіями законності у судовому адміністративному процесі, що спрямовані на захист прав, свобод фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у публічно-правових відносинах. Проте практика діяльності